

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Tria, quæ facere oportet priusquam meditationem quis incipiat

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

præsentabunt quasi cœlestem quendam paradisum, aut quasi mysticum illud Salomonis templum, quod Deus nube lucida Majestatis gloriæ suæ replebat, omninoque sibi persuadent, ac firmiter credent, divinam Majestatem totâ cœlesti suâ curiâ circumfusam, ibi reverâ præsentem existere, ut preces eorum exaudiat, illorumq; necessitatibus subveniat. Voce devota recitabunt antiphonam *Veni sancte Spiritus*, corde simul & ore humiliter postulantes divinam Spiritus S. assistentiam, cujus unius ope se spirituales evasuros credant; Sicut in festo Pentecostes S. Mater Ecclesia canit: *Tu aspirando das se rituales esse homines.* Deinde signo crucis se communient, & capite aliquantisper discooperto, deinde cooperto, oculis demissis, ut omnem evitent distractionem, intra se ipsos se recolligent, quanto melius poterunt, & animum suum conabuntur serenare ac tranquillare, illum omnibus ab hoc sacro exercitio alienis exuentes cogitationibus, curis ac sollicitudinibus, aliquas etiam hunc in finem recitando preces vocales, ut exempli gratia, aliquam devotam orationunculam aut aliquem psalmum, si hac ratione se juvari animadvertierint, ut pluribus evenire consuevit.

Tria que facere oportet priusquam meditationem quis incipiat.

TRia omninò antequam meditationem ipsam quis aggrediatur, faciat oportet. Primum est, ut se constituat in præsentia Dei. Secundum, ut brevem faciat conscientie suae discussionem. Tertium, ut se profundè coram Deo humiliet, voluntatemq; suam agnoscat.

C 2

ut oratio fiat in oratorio aut alio loco devotiori ac secretiori, quia Fratrum devotio turbari posset ex strepitu, qui fit in plateis, aut etiâ in ipsa Ecclesia maximè festivis diebus post vesperas. In prosa missa. Aliqui non sine magno commodo oculos in aliqua devota imagine designant, quod cum consilio p. Magistri fieri poterit.

Quomodo se in præsentia Dei orationis initio collocare quis debeat.

Pri-

Primò igitur Fratres nostri cor suum ele-
bunt ad Deum affectu quodam suavi, humili
& pleno reverentia, illius sibi Majestatem,
pro materiæ, quam meditationi præfixerint,
exigentia repræsentantes: Si etenim materia
illa est imaginationi subjecta, ut v. g. si medi-
taturi sint de rigida peccatorum in inferno ca-
stigatione, Deum sibi repræsentare poterunt
velut Regem contra rebelles subditos suos ir-
ritatum, aut veluti exactum, severum ac rigo-
rosum Judicem; si è contrario meditaturi sine
gloriam sanctorum; illum sibi repræsentare
poterunt, magna cum Majestate, throno lucis
undique radiis circumfuso insidententem,
quem Angeli venerentur, omnesque sancti ac
beati circumstantes adorent, atque ita de aliis
materiis.

Verùm si materiam meditaturi sunt purè
intellectualem, ut v. g. de amore Dei erga ho-
mines, satis erit allaborare, ut illius aliquam
concipiant purè similiter intellectualem ide-
am, quauquam non desint, qui, non sine ma-
gno adjumento, in quibusvis materiis sensibi-
lem aliquam Dei repræsentationem sibi met ef-
formare contendant. E. g. in materia supra-
dicta de amore Dei illum sibi repræsentant ut
patrem filiorum suorum amantissimum, qui,
illis ut omnis generis bona procuret, incessanter
allaboret; aut veluti Medicum charitate ple-
num, qui omnibus illorum infirmitatibus com-
patiatur, & peccata illorum patienter toleret;
illisq; medeatur, aut veluti clementissimum ac
liberalissimum Regem, qui nunquam ita læta-
tur, atq; ubi è subjectis suis alicui benefecerit.

Cayen-

Cavendum attamen est, ne istæ repræsentationes, sive intellectuales sint, sive imaginariæ, sint violentæ, affectatæ, aut nimium vivæ, sed suaves, moderatæ, affectivæ & sensibus constringendis, animoque in timore ac reverentia continendo (qui unicus illarum finis esse debet) sufficientes. Tametsi autem raro evenire soleat, ut sensum quis formet de Deo pure intellectualem, absque eo, quod concurrat imaginatio, quæ statim suas sibi recolligens species sibi met efformat imaginem illorum, quæ intellectus considerat, attamen & hoc utilissimum est, iis potissimum, qui orationis exercitium non ita pridem inchoarunt, ut Dei præsentiam sibi efforment sensibilem & imaginariam, ista enim multo efficacior est ad inferiores potentias in officio suo continendas. Atque ut omne evitetur fastidium, quod ex eo oriri posset, si quis eundem semper modum observaret, potest ista repræsentatio secundum interiores, quas in seipso quis experitur, dispositiones variari: Cum etenim bona oratio spiritus divini potius, quam humani, sit opus, illi multum obediendum est, interiores illas, quas ipse in nobis ordinat, dispositiones sequendo.

Quod si cui forte sufficeret ad se continendum, cogitare se esse coram Deo, & velle ob illius amorem orare, absque eo quod aliam de præsentia divina apprehensionem facere facile posset, ille ibi subsistet, neque ulteriora tentabit.

Alterum, quod facere hic debent Fratres nostri, est, ut brevem instituant conscientiam

C 3

su.

*Secundum
quod initio
orationis*

*Ista Dei
repræsen-
tatio nec
est necessa-
ria, nisi us
animam
recolletit,
& in ma-
gno erga
Deum re-
spectu hoc
modo con-
tineamus.*

faciendū
occurrit.

Iustus
prior ac-
cusator
est sui.
Prov. 18.
v. 17.

Tertium
quod ora-
tionis ini-
tium fieri
debet.

Ecclesi. 35
v. 21.

Quomodo
eliciendus
sit actus
humilita-
tis,

sua discussionem, ut si forte ab ultima oratione admisissent culpam aliquam voluntariam, aut aliquo modo notabilem, quæ illos divino alloquio indigno reddere posset, illius à Deo veniam quam humillimè deprecantur. Primum enim, quod in oratione, Scripturâ docente, iustus facere debet, est accusare seipsum: atque id ipsum solummodo faciebat Publicanus ille Evangelicus multorum se criminum reum agnoscens, & ecce regressus est justificatus. Verùm scrupulosiores hanc discussionem obiter percurrent, neque illam, nisi generaliter ac succinctè, instituent, ne forte se exponant motibus turbationum, quas in illis scrupulosa illorum conscientia posset excitare. Illis ergo sufficiet, si in generali à Deo, magnâ cum humilitate, delictorum suorum veniam petant.

Deinde elicient actum humilitatis, profundissimæque sui coram Deo, cui loqui desiderant, abjectionis atque annihilationis, quia oratio humiliantis se, Scripturâ teste, *penetrat nubes*. Eo fine considerare poterunt, quantum Deus sit in seipso gloriosus, quantâ cum reverentia illum omnes beati spiritus adorant, & qualiter omnis terra coram ipso non sit nisi minima aquæ guttula, atque omnis illa creaturarum, quas cæli imensa vastitas ambit, multitudo in conspectu illius multo sit minus quid quàm formica. Quid ergo in illius conspectu erit unus homo, qui in mundi totius comparatione minus est atomo in aëre volanti? Et hic nihilominus homo tam vilis tam abjectus audet comparere coram Deo suo atque illius

altissimæ ac incomprehensibili loqui Majestati ? Hæc consideratio animum continere debet in magna reverentia & attentione coram Deo.

Tandem illi offerent istam orationem magno cum desiderio faciendi illam purè & unicè ad majorem suâ gloriam, atq; ut illius beneficio obtineant sui ipsorum reformationem, omnem aliam intentionem abjicientes, detestantes etiam ex tunc omnes distractiones, quæ illis contra suam voluntatem evenient, atque illum toto animo orantes, ut illis assistat, atque eos sancti Spiritus gratiâ dirigat & gubernet. Hæc omnia, hoc vel simili modo facere poterunt.

Directio ante orationem.

O Deus infinitæ Majestatis, ecce ego miser & infelix peccator, omni contemptu dignus, & qui multò ampliùs mererer à conspectu divinæ Majestatis tuæ in perpetuum arceri, quàm ad tuum alloquium admitti, ad te tamen accedere audeo, tuæq; infinitæ Majestati loqui præsumo. Adoro te, ô Rex Regum, meque in conspectu divinæ Majestatis tuæ, eâ, qua mihi possibile est, reverentiâ & humilitate proster-no: doleo ex toto corde meo de omnibus meis infidelitatibus & peccatis, & præcipuè tali ac tali, pro quibus jure timeo, ne in præsentia te rejiciat ac repellat. Illa mihi, Clementissime Domine, per infinitam misericordiam tuam te rogo, ignosce: promitto tibi fore ut imposte- rum magis ad me ipsum attendam, & gratias tuas ac secretas inspirationes fidelius observem.